

หลักการเจริญภาวนา สมถวิปัสสนากรรมฐาน

ของพระเจ้าพระคุณ

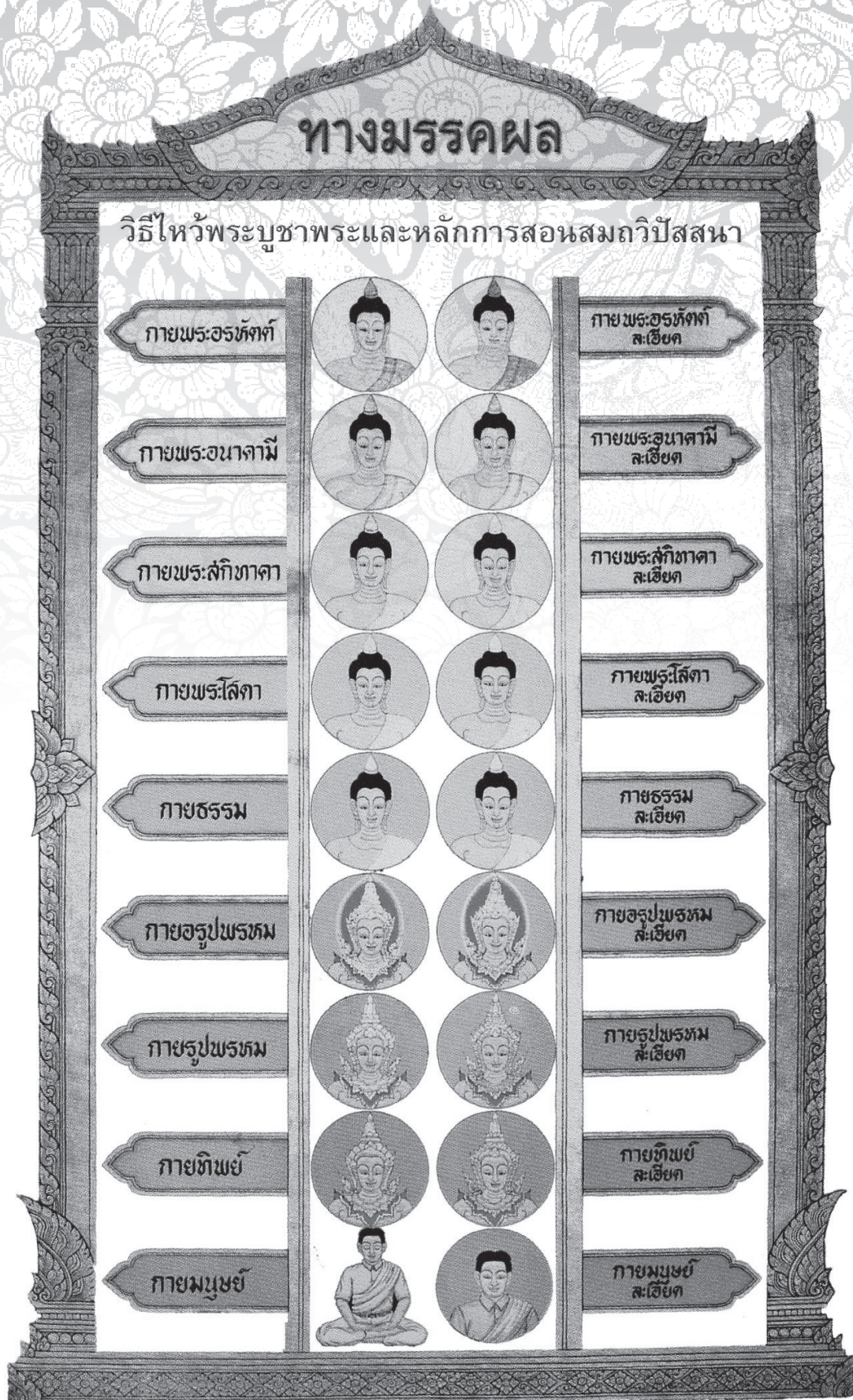
พระมงคลเทพมุนี

(สด จนทสโร)

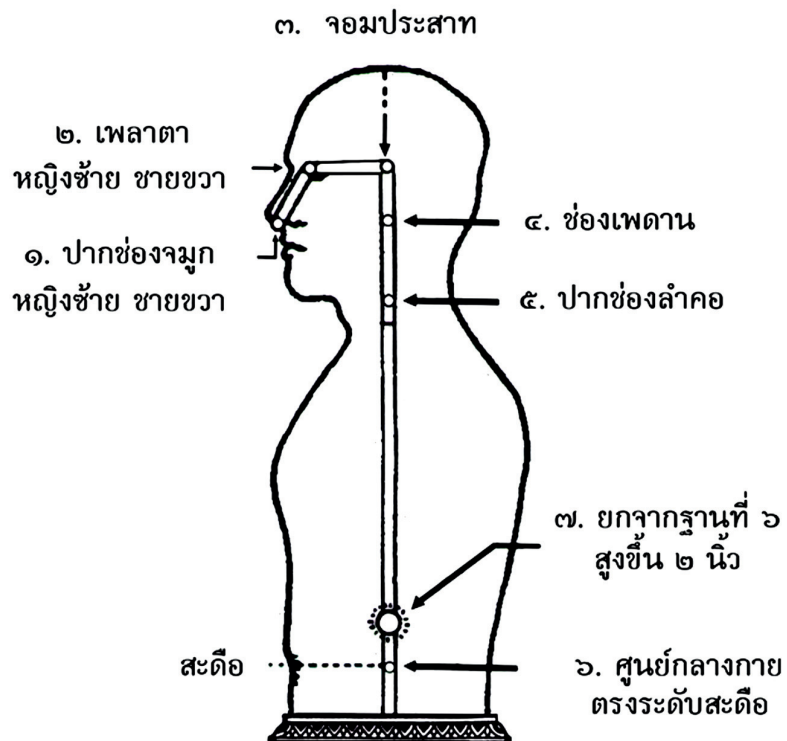
หลวงพ่อวัดปากน้ำ

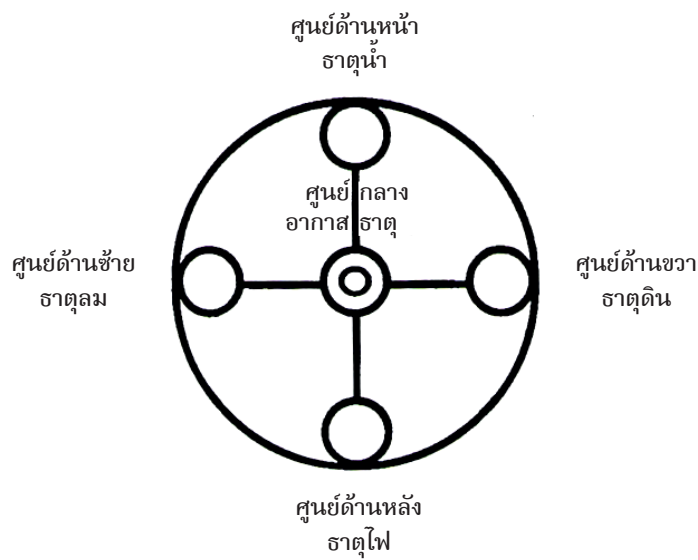
รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนทสโร)

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

รูปด้านข้างผ่าซีก
แสดงที่ตั้งของดวงนิมิตจากฐานที่ ๑ ถึง ฐานที่ ๗

รูปลักษณะของฐานที่ ๗

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลักการเจริญภาวนา สมถวิปัสสนากรรมฐาน

บัดนี้ท่านทั้งหลาย ทั้งหญิงและชาย ได้เสียสละเวลาอันมีค่ามาศึกษาในทางพระพุทธศาสนา นี่เป็นกิจส่วนตัวสำคัญ ทางพระพุทธศาสนา แปลว่าคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนให้สัตว์โลกทั้งหมด ละชั่วด้วยกาย วาจา ใจ ทำความดีด้วยกาย วาจา ใจ ทำใจให้ใส ๓ ข้อนี้แหละ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์ ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต ยืนยันเหมือนกันหมด เหตุนั้น ท่านทั้งหลาย เมื่อตั้งใจมั่นลงในพระพุทธศาสนาเช่นนี้ ก็เพื่อจะทำใจของตนให้ดีตามประสงค์ของทางพระพุทธศาสนา การที่จะทำใจให้ดีนี้มีบาลีเป็นตำรับตำราว่า

เทวเม ภิกขเว วิชชา ภาคิยา	ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย วิชชา มี ๒ อย่าง
กตเม เทว	๒ อย่างอะไรบ้าง
สมถ จ	สมถะ ความสงบระงับอย่าง ๑
วิปัสสนา จ	วิปัสสนา ความเห็นแจ้งอย่าง ๑
สมถ ภาวิโต กิมตถมหนูโกติ	สมถะเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร
จิตตัม ภาวิยติ	ต้องการให้จิตเป็นขึ้น
จิตตัม ภาวิตัม กิมตถมหนูโกติ	จิตเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร
โย ราโค โส ปหียติ	ความกำหนดยินดีอันใดที่มีอยู่กับจิตใจ
	ความกำหนดยินดีอันนั้นก็หมดไปด้วยสมถะ
	ความสงบระงับ
วิปัสสนา ภาวิตา กิมตถมหนูโกติ	วิปัสสนาเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร
ปญญา ภาวิยติ	ต้องการทำปัญญาให้เป็นขึ้น
ปญญา ภาวิตา กิมตถมหนูโกติ	ปัญญาเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร
ยา อวิชชา सा ปหียติ	ความไม่รู้จริงอันใดที่มีอยู่กับจิตใจ
	ความไม่รู้จริงอันนั้นหมดไปด้วยความเห็นแจ้ง
	คือวิปัสสนา

ทางพระพุทธศาสนามีวิชา ๒ อย่างนี้แหละเป็นข้อสำคัญนัก บัดนี้ท่านทั้งหลาย ที่เสียสละเวลามาก็เพื่อมาเรียนสมถวิปัสสนาทั้ง ๒ อย่างนี้ สมถะเป็นวิชาเบื้องต้น พุทธศาสนิกชนต้องเอาใจใส่ คือ แปลความว่าสงบระงับใจ เรียกว่าสมถะ วิปัสสนา

เป็นขั้นสูงกว่าสมณะซึ่งแปลว่าเห็นแจ้ง เป็นธรรมเบื้องต้นเรียกว่าวิปัสสนา สมณะวิปัสสนา ๒ อย่างนี้เป็นธรรมอันสุขุมลุ่มลึกในทางพระพุทธศาสนา ผู้พูดนี้ได้ศึกษามาตั้งแต่บวช พอบวชออกจากโบสถ์แล้วได้วันหนึ่ง รุ่งขึ้นวันหนึ่งก็เรียนทีเดียว เรียนสมณะทีเดียว ไม่ได้หยุดเลยจนกระทั่งถึงบัดนี้ บัดนี้ทั้งเรียนด้วยทั้งสอนด้วย ในฝ่ายสมณะวิปัสสนาทั้ง ๒ อย่างนี้

สมณะมีภูมิแค่นั้น สมณะมีภูมิ ๔๐ กสิณ ๑๐ อสุภ ๑๐ อนุสสติ ๑๐ อาหาเรปฏิกูลสัญญา จตุธาตวัตถาน รูปฌาน ๔ อรูปฌาน ๔ ทั้ง ๔๐ นี้เป็นภูมิของสมณะ

วิปัสสนามีภูมิ ๖ ขันธ์ ๕ आयตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจสมุปปาทธรรมะ ปฏิจสมุปปาทธรรม ธรรมอาศัยซึ่งกันและกันเกิดขึ้นดับไป ธรรมอาศัยซึ่งกันเกิดขึ้น นี้เป็นภูมิของวิปัสสนา

ภูมิสมณะ ภูมิวิปัสสนา ทั้ง ๒ นี้ เป็นตำรับตำราในทางพระพุทธศาสนาได้ใช้กันสืบมา แต่ภูมิของสมณะที่เราจะพึงเรียนต่อไป เริ่มต้นต้องทำใจให้หยุด จึงจะเข้าภูมิของสมณะได้ ถ้าทำใจหยุดไม่ได้ก็เข้าภูมิสมณะไม่ได้ สมณะเขาแปลว่าสงบ แปลว่าระงับ แปลว่าหยุด แปลว่านิ่ง ต้องทำใจให้หยุด

ใจของเราจะอะไรที่เรียกว่าใจ เห็นอย่างหนึ่ง จำอย่างหนึ่ง คิดอย่างหนึ่ง รู้อย่างหนึ่ง ๔ อย่างนี้รวมเข้าเป็นจุดเดียวกัน นั่นแหละเรียกว่าใจ อยู่ที่ไหน อยู่ในเบาะน้ำเลี้ยงหัวใจ คือ ความเห็นอยู่ที่ท่ามกลางกาย ความจำอยู่ที่ท่ามกลางเนื้อหัวใจ ความคิดอยู่ที่ท่ามกลางดวงจิต ความรู้อยู่ท่ามกลางดวงวิญญาณ เห็น จำ คิด รู้ ๔ ประการนี้ หมด ทั้งร่างกาย ส่วนเห็นเป็นต้นของรู้ ส่วนจำเป็นต้นของเนื้อหัวใจ ส่วนคิดเป็นต้นของดวงจิต ส่วนรู้เป็นต้นของดวงวิญญาณ

ดวงวิญญาณเท่าดวงตาดำขำในอยู่ในกลางดวงจิต ดวงจิตเท่าดวงตาดำขำนอกอยู่ในกลางเนื้อหัวใจ ดวงจำกว้างออกไปอีกหน่อยหนึ่ง เท่าดวงตาทั้งหมด ดวงเห็นอยู่ในกลางกายโตกว่าดวงตาออกไป นั่นเป็นดวงเห็น ดวงเห็นนั่นแหละ ธาตุเห็น มันอยู่ศูนย์กลางดวงนั้น นั่นแหละเรียกว่าเห็น เห็นมันอยู่ในธาตุเห็นนั้น ดวงจำ ธาตุจำมันอยู่ในศูนย์กลางดวงนั้น ความจำอยู่ที่นั่น ดวงคิด ธาตุคิดมันอยู่ศูนย์กลางดวงนั้น ดวงรู้ ธาตุรู้มันอยู่ศูนย์กลางดวงนั้น เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่างนี้แหละ เอาเข้ามารวมจุดเดียวกันเรียกว่าใจ ของยากอย่างนี้เห็นไหมละ

คำที่เรียกว่า ใจ นั่นแหละ เวลาที่เรา นั่งอยู่ที่นี่ สอดไปถึงบ้านก็ได้ สอดไปถึงนรกก็ได้ สอดไปถึงสวรรค์ก็ได้ สอดไปถึงนิพพานก็ได้ สอดใจไปได้ มันลึกซึ้งอย่างนั้น

เห็นไหมล่ะใจ ถ้าว่ามันรู้แค่มันก็สอดไปได้แคบ ถ้ารู้กว้างสอดไปได้กว้าง รู้ละเอียด
สอดไปได้ละเอียด รู้หายาสอดไปได้หายาบ แล้วแต่ความรู้ของมัน ความเห็นของมัน
สำคัญนัก คำที่เรียกว่า ใจ นี่แหละ เราต้องบังคับให้หยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็น จำ คิด
รู้ ๔ อย่าง ต้องมารวมหยุดเป็นจุดเดียวกันอยู่กลางกายมนุษย์ มาหยุดเป็นจุดเดียวกัน
อยู่กลางกายมนุษย์ สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย กลางกึ่งข้างใน สะดือทะลุหลังเป็น
ด้ายกลุ่มไปเส้นหนึ่ง ดึง ขวาทะลุซ้ายเป็นด้ายกลุ่มไปเส้นหนึ่ง ตรงกัน ดึง ดึงทั้ง ๒
เส้น ตรงกลางมาจรดกัน ที่กลางจรดกันนั้นแหละเรียกว่ากลางกึ่ง กลางกึ่งนั้นแหละ
ถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ไสบริสุทธ์ เท้าฟองไข่แดงของไก่ ถูกกลาง
ดวงพอดิ ที่สอนให้เอาพระของขวัญไปจรดไว้กลางดวงนั้น กลางกึ่งนั้นแหละ เรา
เอาใจของเราไปจรดอยู่กลางกึ่งนั้น เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่าง จรดอยู่กลางกึ่งนั้น กลาง
ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์นั้น มีที่ตั้งแห่งเดียวเท่านั้นใจ เขาบอกว่าตั้งใจนะ เรา
ก็ต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้นทีเดียว ถึงจะถูกเป้าหมายใจดำ เขาบอกว่าตั้งใจนะ เวลา
นี้เราจะทำบุญทำกุศล เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้น บัดนี้เราจะรักษาศีลก็ต้องตั้งใจตรงนั้น
บัดนี้เราจะเจริญภาวนาละ เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้นเหมือนกัน ต้องเอาใจไปหยุดตรงกลาง
นั้น กลาง เมื่อเอาใจไปหยุดอยู่กลางนั้นแล้วละก็ ใช้สัญญาจำให้มัน หยุดนิ่ง บังคับ
ให้นิ่งเชียว ถ้าไม่นิ่งก็ต้องใช้บริกรรมภาวนาบังคับไว้ บังคับให้ใจหยุด บังคับหนักเข้า
หนักเข้า หนักเข้า พอถูกส่วนเข้า ใจหยุด นิ่ง ใจหยุด หยุด พอใจหยุดเท่านั้นจะถูก
ตัวสมณะแล้ว นั่นแหละตัวสมณะนะโอ้หยุดนั้นแหละ หยุดนั้นเองเป็นตัวสำเร็จ ทาง
โลกและทางธรรมสำเร็จหมด โลกที่จะได้รับความสุขก็ใจต้องหยุด ตามส่วนของโลก
ธรรมที่จะได้รับความสุขก็ต้องหยุด ตามส่วนของธรรม ท่านได้แนะนำไว้ตามวาระพระ
บาลีว่า **นตฺถิ สหฺติปริ สุขํ** สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่งไม่มี สุขอื่นนอกจากหยุด
จากนิ่งไม่มี

หยุดอันนั้นเองเป็นตัวสำคัญ เพราะเหตุนี้ต้องทำให้หยุด เมื่อใจของเรา
หยุดแล้ว เราก็ต้องหยุดในหยุด หยุดในหยุดไม่มีถอยหลังกลับ ไม่มีถอยหลัง หยุดใน
หยุด หยุดในหยุด หยุดในหยุดอยู่นั่นเอง ใจหยุด ใจหยุดต้องถูกกลางนะ ถ้าไม่ถูกกลาง
ใช้ไม่ได้ ต้องหยุดเข้าสับ เข้าศูนย์ เข้าส่วน ถูกสับ ถูกศูนย์ ถูกส่วน ถ้าหยุดกลาง
กายเช่นนั้นถูกสับ พอถูกสับเท่านั้นไม่ช้าจะเข้าถึงศูนย์ พอถูกสับเท่านั้นไม่ช้าจะ
เข้าถึงศูนย์ พอถูกสับแล้วก็ ก็จะเข้าถึงศูนย์ทีเดียว โบราณท่านถึงได้พูดกันว่า

เห็นสิบแล้วเห็นศูนย์

เที่ยงแท้แน่นอนักหนา

จตุที่แล้วปฏิสนธิ

สังขารายไม่วินยนิ

เป็นคำมูลสืบกันมา

ตั้งอนิจจาเป็นอาจิณ

ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น

ราศีสิ้นเป็นตัวมา

สิบ-ศูนย์นี้เป็นตัวสำคัญนัก สัตว์โลกจะเกิดในโลกได้ก็ต้องอาศัยเข้าสิบแล้วตกศูนย์จึงเกิดได้ ถ้าเข้าสิบไม่ตกศูนย์แล้วก็เกิดไม่ได้ นี่โลกกับธรรมต้องอาศัยกันอย่างนี้ ส่วนทางธรรมเล่าต้องเข้าสิบ เข้าสิบแล้วก็ตกศูนย์ ตกศูนย์คือใจหยุด พอใจหยุดนั้นเรียกว่าเข้าสิบแล้ว เห็นเป็นดวงใสเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ผุดขึ้นที่ใจหยุดนั้นแหละ นั่นตกศูนย์แล้ว เข้าสิบแล้ว เห็นศูนย์แล้ว นั่นนะเรียกว่า เข้าสิบแล้วเห็นศูนย์ พอเห็นศูนย์ก็ใจหยุดอยู่กลางศูนย์นั้นเทียว กลางดวงใส เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั้น ดวงนั้นแหละเรียกว่าดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หรืออีกนัยหนึ่ง ดวงนั้นแหละเรียกว่าปฐมมรรค หนทางเบื้องต้นมรรคผลนิพพาน จะไปสู่มรรคผลนิพพานต้องเข้ากลางดวงนั้น แหง่เดียว ไปได้ทางเดียว ทางอื่นไม่มี เมื่อเข้ากลางดวงศูนย์นั้นได้แล้ว เรียกว่าปฐมมรรค นัยหนึ่ง อีกนัยหนึ่งดวงนั้นแหละ เรียกว่า เอกายนมรรค แปลว่าหนทางเอก ไม่มีโท สองไม่มี แปลว่าหนทางหนึ่ง สองไม่มี หนึ่งที่เดียว ดวงนั้นแหละเรียกว่าธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งหมดในสากลโลก ในสากลธรรม พระพุทธเจ้าพระอรหันต์จะเข้าไปสู่นิพพานต้องไปทางนี้ทางเดียว ทางไม่ซ้ำกัน ไม่มีทางแตกแยกจากกัน ไปแนวเดียวทางเดียวกันหมด แต่ว่าการไปนั้น บางท่านเร็ว บางท่านช้า ไม่เหมือนกัน คำที่ว่าไม่เหมือนกันนี้แหละ ถึงจะได้ชื่อว่าไม่ซ้ำกัน คำว่าไม่ซ้ำกันนะ เพราะเร็วกว่ากันช้ากว่ากัน แล้วแต่นิสัยวาสนาของตัวที่สั่งสมอบรมไว้ แต่ว่าทางไปนั้นเป็นทางเดียวกันหมด

เป็นเอกายนมรรค หนทางเส้นเดียว เมื่อจะไปต้องหยุด นี่ก็แปลกทางโลกเขาไปละก็ต้องเร็วเข้า ขึ้นเรือบินรถยนต์ไปที่เดียว มันถึงจะเร็ว มันถึงจะถึง ทางธรรมไม่ใช่เช่นนั้น ถ้าว่าเมื่อจะไปละต้องหยุด พอหยุดละจึงจะเร็ว จึงจะถึง นั่นเรื่องแปลกอย่างนี้ ต้องเอาใจหยุดนั้นเองจึงจะเร็วจึงจะถึง ต้องเอาใจหยุด

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หยุดที่เดียว พอหยุดถูกส่วนเห็นดวงใส ดวงใส่นั้นแหละเรียกว่าเอกายนมรรค หรือเรียกว่าปฐมมรรค หรือเรียกว่าธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ใจก็หยุดนิ่งอยู่กลางดวงนั้น พอหยุดนิ่งถูกส่วนเข้าเท่านั้น หยุดในหยุด หยุดในหยุด หยุดในหยุด พอถูกส่วนเข้าเท่านั้น

หยุดในหยุด กลางของหยุด หยุดในหยุด กลางของหยุด เรื่อยเข้าไป เห็นดวงอีกดวง หนึ่ง เท่าๆ กัน อยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานนั้น เรียกว่าดวงศีล หยุดอยู่ กลางดวงศีลนั้น พอถูกส่วนเข้า เห็นอีกดวงหนึ่ง เท่าๆ กัน เรียกว่าดวงสมาธิ หยุด อยู่กลางดวงสมาธินั้น พอถูกส่วนเข้า เห็นอีกดวงหนึ่ง เรียกว่าดวงปัญญา ดวงเท่าๆ กัน หยุดอยู่กลางดวงปัญญานั้น พอถูกส่วนเข้า เห็นอีกดวง เรียกว่าดวงวิมุตติ ไส ละเอียดหนักลงไป หยุดอยู่กลางดวงวิมุตตินั้น พอถูกส่วนเข้า เห็นอีกดวง เรียกว่า ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้น อยู่ที่เดียวกัน ถูก ส่วนเข้า เห็นตัวกายมนุษย์ของเราที่นอนผ้นออกไป ที่ไปเกิดมาเกิด เขาเรียกว่า กายมนุษย์ละเอียด พอเราไปเห็นเข้าเท่านั้น อ้อ กายนี้ เวลาผ้นเราเคยเห็น เคยไป กับมัน มันไปทำกิจหน้าที่ผ้น เวลาตื่นแล้วไม่รู้มันไปอยู่ที่ไหน บัดนี้เรามาเห็นแล้ว ก็อยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั้นเอง

เมื่อเห็นแล้วก็ ให้กายมนุษย์ละเอียดนั้น นั่งเข้าเหมือนกายมนุษย์หยาบข้างนอกนี้ มันก็นั่ง เมื่อนั่งถูกส่วนเข้าแล้ว ใจมนุษย์ละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละ เอียด พอถูกส่วนเข้า หยุดถูกส่วนเข้าเท่านั้นแหละ เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏ ฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุด อยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ ดวงเท่าๆ กัน หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลาง ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้าก็เห็นกายทิพย์

ให้กายทิพย์นั่งแบบเดียวกับกายมนุษย์ละเอียดนั้น ใจของกายทิพย์หยุดนิ่งอยู่ ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติ ปัฏฐาน หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน เข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุด อยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็นกายทิพย์ละเอียด

ใจกายทิพย์ละเอียดก็นิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ถูก ส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน

ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่
กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนก็ เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวง
วิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลาง
ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็นกายรูปพรหม

ใจกายรูปพรหมก็นั่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม ก็หยุดอยู่
กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติ
ปัฏฐาน ใจกายรูปพรหมเมื่อหยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานแล้ว ถูก
ส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลาง
ดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ
หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวง
วิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็นกายรูปพรหมละเอียด

ใจกายรูปพรหมละเอียดหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด
ถูกส่วน ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนา
สติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุด
อยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็น
ดวงวิมุตติ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุด
อยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายรูปพรหม

ใจกายรูปพรหมก็หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม พอถูก
ส่วน ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวง
สมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ
หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ
ญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายรูปพรหมละเอียด

ใจกายรูปพรหมละเอียดหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม
ละเอียด ถูกส่วน ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนา
สติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุด
อยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็น
ดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่
กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายธรรม รูปเหมือนพระปฏิมากร

เกตุดอกบัวตูม ใสเป็นกระจกส่องเงาหน้า หน้าตักโตเล็กตามส่วน หน้าตักเท่าไหน ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายโตเท่านั้น กลมรอบตัว อยู่กลางกายธรรมกายนั้น ธรรมกายเป็นนะตัวพุทธรัตตะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนะเป็นธรรมรัตตะ

ใจพุทธรัตตะนะก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย พอหยุด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เท่ากับดวงธรรม หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายธรรมละเอียด โตกว่าธรรมกายที่เห็นแล้วนั้น ๕ เท่า โตกว่า ๕ เท่า

ใจกายธรรมละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ขยายส่วนโตหนักขึ้นไป ใจก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายธรรมพระโสดา หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูม ใสหนักขึ้น

ใจกายพระโสดาก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา ถูกส่วน ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายธรรมละเอียดอยู่ในกลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานของพระโสดานั้น หน้าตัก ๑๐ วา

ใจของพระโสดาละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดาละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ

ญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายพระ
สกิทาคา หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา เกตุดอกบัวตูม ไสหนักขึ้น

ใจพระสกิทาคาก็หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกิทาคา ถูกส่วน ก็
เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลาง
ดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ
หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ
ญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายพระสกิทาคาละเอียด หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕
วา เกตุดอกบัวตูม ไสหนักขึ้น

ใจของพระสกิทาคาละเอียดหยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกิทาคา
ละเอียด ถูกส่วน ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนา
สติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุด
อยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็น
ดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่
กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายพระอนาคา หน้าตัก ๑๕ วา สูง
๑๕ วา เกตุดอกบัวตูม ไสหนักขึ้น

ใจพระอนาคาก็หยุดหนึ่งอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคา ถูกส่วนเข้า
เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน
ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลาง
ดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติ
หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ
ญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็นกายพระอนาคาละเอียด หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา
เกตุดอกบัวตูม ไสหนักขึ้น

ใจของพระอนาคาละเอียดก็หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคา
ละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัส
สนาสติปัฏฐาน ถูกส่วน ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วน ก็เห็นดวงสมาธิ
หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วน ก็เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วน ก็
เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วน ก็เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุด

เป็นแบบ เข้าถึงกายพระอรหันต์ ยึดธรรมกายของพระอรหันต์เป็นแบบ เข้าถึงกายพระอรหันต์ละเอียด ยึดธรรมกายพระอรหันต์ละเอียดเป็นแบบ นี่เป็นหลักฐานในพุทธศาสนา ในสมุติที่ได้แจกกันทั่วๆ หน้านั้น ๑๘ รูปหน้าปึงที่อธิบายมานี้ ๑๘ รูปหน้าปึงนับดูได้

ตั้งแต่กายมนุษย์มา ๑	๒ กายมนุษย์ละเอียด
๓ กายทิพย์	๔ กายทิพย์ละเอียด
๕ กายรูปพรหม	๖ กายรูปพรหมละเอียด
๗ กายอรุปรพรหม	๘ กายอรุปรพรหมละเอียด
๙ กายธรรม	๑๐ กายธรรมละเอียด
๑๑ กายพระโสดา	๑๒ กายพระโสดาละเอียด
๑๓ กายพระสกิทาคา	๑๔ กายพระสกิทาคาละเอียด
๑๕ กายพระอนาคา	๑๖ กายพระอนาคาละเอียด
๑๗ กายพระอรหันต์	๑๘ กายพระอรหันต์ละเอียด

ที่อธิบายมาแล้วนี้ หน้าปึงที่แจกไปแล้วทุกคนนั้น นี่แหละหลักปฏิบัติพุทธศาสนา ต้องแน่อนจับตัววางตายอย่างนี้ ไม่เลอะเลือนเหลวไหล แต่ว่าจะไปทางนี้ ต้องหยุด ทางธรรมเริ่มต้นต้องหยุด ตั้งแต่ต้นจนกระทั่งพระอรหันต์ ถ้าไม่หยุดละก็ไปไม่ได้ ชัดทีเดียว แปลกไหมละ ไปทางโลกเขาต้องไปกันปราดเปรียวว่องไวคล่องแคล่ว ต้องเล่าเรียนกันมากมาย จนกระทั่งรู้เท่าทันเหลี่ยมคู้คนตลอดสาย จึงจะปกครองโลกให้รุ่งเรืองเจริญได้ แต่ว่าไปทางธรรมนี้แปลก หยุดเท่านั้นแหละไปได้ หยุดอันเดียวเท่านั้น เรื่องนี้พูดเอาเองหรือมีตำรับตำราอย่างไร? มีตำรับตำรา

เมื่อครั้งพระบรมศาสดามีพระชนม์อยู่ ในเมืองสาวัตถีมีพราหมณ์ปุโรหิตและนางพราหมณี เป็นปุโรหิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล คลอดบุตรออกมาคนหนึ่ง เวลาคลอดออกมาแล้วกลางคืน ศาสตราอาวูรในบ้านนั้นมันลุกเป็นไฟไปหมด พ่อเป็นพราหมณ์เฒ่าด้วย เป็นพราหมณ์ครูพระเจ้าแผ่นดินด้วย ตระหนกตกใจนี้มันเรื่องอะไรกัน ตรวจโหราพุทธาเฒ่าตำรับตำราดู โอ้! ลูกชายเราเกิดมานี่จะเป็นคนร้าย จะเป็นโจรร้าย จะฆ่ามนุษย์มากมาย รู้ทีเดียวด้วยตำราของเขา มีโอกาสไปทูลพระเจ้าปเสนทิโกศล “พระพุทธเจ้าข้า ลูกของข้าพระพุทธเจ้าคลอดออกมา จะต้องเป็นคนฆ่ามนุษย์เสียแล้ว จะฆ่ามนุษย์มากด้วย จะควรเอาไว้หรือจะปลงชีวิตเสียเป็นประการใด ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณา ข้าพระพุทธเจ้าขอมอบถวายชีวิตแต่พระองค์ บุตรของข้าพระพุทธเจ้า” ฝ่ายพระเจ้าปเสนทิโกศลก็คิดว่า ไอ้เด็กเล็กนิดเดียวมันจะเป็นอะไร แต่ว่าเกรงใจ

พราหมณ์ เคารพพราหมณ์ นับถือพราหมณ์ด้วย เพื่อจะเอาอกเอาใจพราหมณ์ด้วย ก็รู้เหมือนกัน พราหมณ์พูดแล้วไม่ค่อยจะผิด ก็ตะขิดตะขวงใจอยู่เหมือนกัน “เอาไว้นึกก่อนเถอะแก ท่านพราหมณ์ มันเด็กคนเดียวหรือก เมื่อเปลี่ยนแปลงไปยังไง เราจะฆ่าเมื่อไรมันก็ฆ่าได้ มันจะไปไหน เราปกครองทั้งประเทศ” พูดให้พราหมณ์ใจดีเสียหน่อย พราหมณ์ก็ตามพระทัย เอาไว้ โตขึ้น โตขึ้นเมื่อพราหมณ์รู้ว่าไอ้เนี่ยมันจะฆ่าคนเบียดเบียนสัตว์มากนัก นี่จะทำยังไง ให้ชื่อซะ ให้ชื่อว่าอหิงสกุมาร กุมารไม่เบียดเบียนใคร ชื่ออหิงสกุมาร กุมารไม่เบียดเบียนใคร และจริงอย่างนั้นด้วย ตั้งแต่เล็กมามันดีนักดีหนาทีเดียว พ่อแม่ก็รักใคร่ พระเจ้าปเสนทิโกศลก็รักใคร่ ร่ำเรียนวิชาความรู้ในทางราชการในทางบ้านเมืองเขานะ ไม่แพ้ใคร ปัญญาดีเฉลียวฉลาดว่องไว เรียนศาสตราอาวุธ เรียนมวย ไม่แพ้ใคร เฉลียวฉลาดดีนัก เมื่อได้วิชาสมควรแล้วก็ต่อไปจะต้องเป็นคนใช้ของพระราชา เพราะพ่อเป็นปุโรหิตของพระราชาอยู่แล้ว ต้องไปเรียนวิชาให้สูง เรียกว่าวิชาปกครองแผ่นดินปกครองประเทศ ส่งไปเรียนที่ศาศปาโมกขอาจารย์ ศาศปาโมกขอาจารย์นั้นมีลูกศิษย์ถึง ๕๐๐

พราหมณ์ปุโรหิตผู้นี้ เมื่อส่งลูกไปเรียนเช่นนั้น ก็มอบให้กับอาจารย์ศาศปาโมกข อาจารย์ ศาศปาโมกขอาจารย์ได้รับมอบอหิงสกุมารไว้ ก็สอนเป็นอันดีอันดีอย่างกะลูกอย่างกะเต้า ได้ใกล้เคียงอหิงสกุมาร อหิงสกุมารฉลาด ฉลาดะดีนักทีเดียว เข้าใกล้ครูละก็ ทุกอย่าง ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ หาที่ดีไม่ได้ ฉลาดะดีนัก อาจารย์รักใคร่ เรียนวิชาก็ไม่แพ้ใคร เฉลียวฉลาดทุกอย่าง กำลังร่างกายก็ดี สวยงามก็สวยงาม แต่ว่าอาจารย์หลง ทั้ง ๕๐๐ คน รักอหิงสกุมารมากกว่าใครๆ ลูกศิษย์ทั้ง ๔๙๙ ไม่ได้การ ถ้าเราไม่ฆ่าอหิงสกุมารเสียละพวกเราโง่ไม่ขึ้นละ มันกดหัวเราหมด เราจะต้องฆ่ามันเสีย ไว้ไม่ได้ คนโน้นบ้างคนนี้บ้างช่วยกัน หาเรื่องใส่เจ้า ยั่วเจ้าบ้าง เย้าเจ้าบ้าง พอเจ้าเกะกะเข้าฟ้องอาจารย์ พอเจ้าเกะกะเข้าฟ้องอาจารย์ หาว่าเกะกะ หนักเข้าๆ มันมากเรื่องหนักเข้า อาจารย์เห็นด้วยว่ามันดีแต่ต่อหน้าเรา พันเราไปละมันข่มเหงเขาอย่างนี้ รุกราณเขาอย่างนี้ แท้ที่จริงมันไปเหย้าเข้า มันปั่นขึ้น มันปลุกขึ้น มันแก้ไขให้ชั่วนะ มันก็ฟ้องอาจารย์อยู่เสมอ มันหนาหูเข้าแล้ว ลงท่ายจนกระทั่ง ไอ้ลูกศิษย์คนนี้เอาไว้ไม่ได้ เดือดร้อนนัก มันก็พร้อมกัน ลูกศิษย์เหล่านั้น มันก็เรียนต่ออาจารย์ให้เอาไว้ไม่ได้ เมื่อเอาไว้ไม่ได้ อาจารย์ก็ต้องฆ่า อาจารย์ฆ่าจะทำไฉน ฆ่าลูกศิษย์เสียชื่อสิ ศาศปาโมกขอาจารย์ ลูกศิษย์เป็นพระเจ้าแผ่นดินนะมากมาย แล้วพวกเหล่านั้น

เป็นกษัตริย์ก็มาก ไปเรียนวิชานะ ถ้าว่าฆ่าลูกศิษย์ละก็ เสียชื่อครูทีเดียว จะทำยังไงล่ะ? ฆ่าทางอ้อม

เรียนวิชาไป พอถึงวิชาบทหนึ่ง ปิดหน้าสมุดทีเดียว ปิดหน้าปึง หน้าตำรา ปิดลูกศิษย์ก็ถาม “ทำไมถึงปิดชะท่านอาจารย์ ผมจะศึกษาต่อไป” “ไม่ได้ละแกเรื่องนี้ตรงนี้จะก็ มันเป็นวิชาเรียนเข้าแล้วเมื่อสำเร็จแล้วละก็ มันเป็นเจ้าของโลกเขี้ยวหนะแก ถ้าจะเรียนกันจริงๆ ในวิชานี้ละก็ ต้องเอานิ้วมีอมมนุษย์ องคุลีของมนุษย์มา ๑,๐๐๐ องคุลี จึงจะเรียนได้” นี่จะหาอุบายฆ่าลูกศิษย์ละนะ ๑,๐๐๐ องคุลีนะจึงจะเรียนได้ ลูกศิษย์ก็หมดท่า ต้องหยุด ก็พูดกัน ยังไง ท่านจะหาองคุลีมาสัก ๑,๐๐๐ องคุลีได้ไหมล่ะ? ก็พูดกัน ถ้าจะต้องได้มันต้องฆ่ามนุษย์กัน ฆ่ามนุษย์ไป ฆ่าไปมันไม่ทันถึง ๑,๐๐๐ หรือก มนุษย์คนใดคนหนึ่งมันก็จะฆ่าตัวเสียมัน มันจะเอาไว้ทำไม มนุษย์มันมากด้วยกันนี้ สำเร็จแน่ อาจารย์นี้กว่า ไอนี้เขาต้องถูกฆ่าแน่ เราไม่ต้องฆ่าละ ใช้มือคนอื่นฆ่าเถอะ นี่เหลี่ยมของครูฆ่าลูกศิษย์

อหิงสกุमारณะคอตก เราเกิดมาในตระกูลพราหมณ์ เป็นครูสอนเขามา บาปกรรมไม่ได้ทำเลย มีศีลบริสุทธิ์ตลอดมาตั้งแต่เกิดจนถึงบัดนี้ ความชั่วนิดหน่อยไม่ได้กระทำ คราวนี้เรามาเรียนวิชาคราวนี้จะต้องฆ่ามนุษย์เสียแล้ว ถ้าไม่ฆ่ามนุษย์วิชาเราก็ไม่สำเร็จ ก็พูดกับอาจารย์ ตกลง ถ้าจะต้องฆ่ามนุษย์ก็ ได้นิ้วมีอมมา ๑,๐๐๐ ได้องคุลีมาพันหนึ่ง จึงจะเรียนสำเร็จ ตกลงรับปากท่านอาจารย์ ร้องให้เสียใจ เศร้าโศกเสียใจ ต้องเป็นคนลามกเลวทรามฆ่ามนุษย์ละ เป็นคนใจบาปหยาบฆ่ามนุษย์ละ เสียอกเสียใจร้องให้พิไรรำพันนัก ถึงอย่างใด ถ้าว่าไม่เอานิ้วมีอมมาให้อาจารย์พันหนึ่ง ไม่เอาองคุลีของมนุษย์มาให้อาจารย์พันหนึ่ง ท่านก็ไม่บอกวิชาสำเร็จให้เรา เมื่อเราเรียนวิชาไม่สำเร็จเราก็เป็นคนชั้นสูงไม่ได้ เป็นเจ้าโลกไม่ได้ ต้องเรียนวิชาสำเร็จจึงเป็นเจ้าโลกได้ เพราะฉะนั้นการเรียนวิชาใดๆ เราจะต้องใช้วิชานั้นๆ ได้นะ ถ้าเรียน ใช้วิชานั้นๆ ไม่ได้ละก็จะเรียนทำไม เสียเวลาเปล่าๆ เสียข้าวสุก ต้องเรียนวิชาไหนต้องใช้วิชานั้นได้ละ เอาละฟังได้ เอาละนั่นแหละวิชานั้นใช้ได้ เหมือนยังกับเราเรียนวิชาวันนี้ เราจะต้องเรียนจริงทำจริง ต้องฟังวิชาที่เราเรียนนี้แหละให้ได้ ให้ศักดิ์สิทธิ์ทีเดียว ครูใช้ได้ อย่างไรก็ตามเราจะใช้ได้เหมือนครู อย่างนี้เรียกว่าคนมีปัญญา เรียกว่าคนฉลาด เหมือนอังกุลีมาลโจร

เมื่อเวลาอหิงสกุमारตกลงต้องเรียนแน่ ก็รับอาจารย์ว่า “เอา! ผมจะยอมเรียนยอมหาองคุลีมนุษย์ให้พันหนึ่ง” อาจารย์ก็ส่งฟ้าพินให้ ดาบเล่มถนัดเขี้ยว “นี่เอาไป”

ท่านอหิงสุมารนั้นก็หยั่งรังตั้งท่าเชียว ออกจากอาจารย์แล้วก็หาเครื่องร้อยเครื่องอะไร ไปเสร็จเชียว ติดตัวไป เครื่องแทงนิ้วเครื่องอะไรนะไปเสร็จเชียว พอออกจากท่าน อาจารย์ก็ พบใครก็ช่างเถอะ เปรี๊ยะ! คอขาด เปรี๊ยะ! แขนขาด ขาดครึ่งตัว ตัด เอาองคุลีไป องคุลีหนึ่งๆ ใครขวางไม่ได้ พบไม่ได้ ไม่ว่าคนไหนเลยทีเดียว ไม่ว่า มนุษย์คนใด ไม่ว่าชั้นสูงชั้นกลางชั้นต่ำ รูดหมด ข่าเสียจนกระทั่งเล้าลือจนกระทั่งระบือ ลือเลื่องไปว่าในเมืองสาวัตถีนั้น มีโจรสำคัญคืออังกุลีมาลโจร ไอ้ที่เรียกว่าอังกุลีมาล โจรนะ เพราะนิ้วได้มาแล้วร้อยเข้า ตากแห้งแล้วคล้องคอไป ตากแห้งแล้วก็คล้องคอไป นับเรื่อย นับนิ้วเรื่อย เป็นเหมือนนวลผก กว่าจะครบพัน ได้ ๙๙๙ แล้ว เรื่องถึงพระ เจ้าปเสนทิโกศล ได้ ๙๙๙ นิ้ว

เรื่องถึงพระเจ้าปเสนทิโกศล ให้กรีธาทัพยกไปปราบอังกุลีมาลโจร ธรรมเนียม กษัตริย์ของโบราณเรานะ เมื่อกษัตริย์ต่อกษัตริย์ไปพบกัน ต้องรำทวนกัน กษัตริย์ต่อกษัตริย์ด้วยกัน ต้องรำกระบี่รำทวนกัน ต้องฟาดฟันกันเอง ใครดีก็ดีไป ใครไม่ดีก็คอขาดไป ไม่ใช่ใช้ทหารรบกันเหมือนธรรมดาในบัดนี้ละ เมื่อเจอจะปะกันเข้าละก็กษัตริย์ ต้องรำทวนเองทั้งนั้น เอาฝีมือกษัตริย์ทั้งนั้น เอาฝีมือตัวเองทั้งนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศล ก็ท้อพระทัย เอ๊ะ!นี่เราไปปราบอังกุลีมาลโจรตอนนี้ จะต้องไปรำกระบี่กับมัน ต้องไปรำทวนกะมัน เมื่อมันเกิดมา ศัสตราอาวุธมันก็ลูกเป็นฟันเป็นไฟ ไอ้เราไม่มีอัศจรรย์ เหมือนอย่างกะมันนี่ เมื่อไปรำทวนเข้าแล้ว คอเราจะขาดหรือคอมันจะขาดเราก้ยังไม่วังวุ่น ไม่แน่พระทัย ก็ท้อพระทัย ยกทัพ รุ่งเช้าจะรบยกทัพไป คิดว่าเมื่อยกทัพไปแล้วไม่ตรงไปที่เดียวหรอก ไปพักใกล้ๆ ข้างวิหารเชตวันก่อน ไปทูลพุทธเจ้าเสียก่อน

นางพราหมณ์ผู้เป็นมารดา พอรู้ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศลจะยกทัพ ว่าเราจะล่วงหน้าไปเสียก่อน จะไปบอกลูกชายเราเสียก่อนให้หนีไปเสีย ไม่เช่นนั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลจะฆ่าเสีย พระพุทธเจ้ารู้ ถ้านางพราหมณ์ไป อังกุลีมาลโจรเห็นเข้าก็ฆ่านางพราหมณ์เสีย ฆ่าแม่เสีย เอานิ้วเสียอีก ถึงจะเป็นแม่เป็นพ่อไม่เข้าใจละ ใกล้ละแวกเป็นฆ่าเลยทีเดียว แกจะเอานิ้ว แกมุงเรียนวิชานั่น แกไม่ได้มุงอะไรละ พระพุทธเจ้าก็รู้ อังกุลีมาลโจรนี่เป็นอัสติมหาสาวกองค์สุดท้ายของเรา ถ้าหากฆ่ามารดาเสียแล้ว เป็นอกัปปสัตว์ ไม่ได้มรรคผลชาตินี้ เราขาดอัครสาวกไป ไม่ครบ ๘๐ ได้ ๗๙ เท่านั้น เราจำ เป็นหน้าที่จะต้องไปทรมานอังกุลีมาลโจร สอดส่องด้วยพระญาณทราบชัดก็เสด็จก่อนใครๆ ทั้งหมด ไปถึงอังกุลีมาลโจร อังกุลีมาลโจรพอเห็นเข้าเท่านั้นแหละ อ้าย! นิ้วมันงามจริง วิชาเราเป็นเจ้าโลกแน่ สำเร็จแน่ เจ้านิ้วนี้ พอเห็นพระบรมศาสดา

ก็ ทั้งพระรูปทั้งพระรัศมี ทั้งดั่งทั้งงามทุกสิ่ง ดูไม่เบื่อ น่าเลื่อมใสน่าไว้วางใจบูชาทั้งนั้น ก็คิดว่าสำเร็จแน่

พอคิดว่าสำเร็จแน่ก็สู้ใส่ทีเดียว คว่ำฟ้าพื้นได้ สู้ใส่ พอสู้ใส่ ปราดเข้าฟัน พอ ปราดเข้าฟันละ ฟรีด ห้างออกไป ๒๐-๓๐ วา เอาละชิตอนนี้ ห้างออกไปเสียแล้ว วังอีก อังคุลิมาลโจรออกตึกๆๆ ไม่ได้รอละ จี๋เซียว จี๋ก็โจนฟัน โจนฟัน ฟรีด ออกไป อีก ห้างเข้า ๔๐-๕๐ วา ไปใหญ่ไปอีก ห้างหนักขึ้นทุกที เอาวังหนักเข้าๆ ไกลจะทัน วังช้าๆ ละ ดูจะไกลจะทันละ พอไกลจะทัน พอจะฟันก็ละ ฟรีด ห้างออกไปเสียเท่านั้น อีกแล้ว เท่าไหร่ๆ ก็ฟันไม่ได้ ฟันไม่สำเร็จ เมื่อฟันจนกระทั่งหืดขึ้นคอ เหนื่อยเต็มที พอเหนื่อยเต็มทีก็ทำไงล่ะ? คิดว่า นี่เขาเป็นเจ้าโลกก่อนเรา เราไม่ใช่เจ้าโลกแน่ เห็น จะเป็นไม่ได้ บุญไม่เท่า ไม่เท่าทันเขาแล้ว ท้อในใจ พอท้อใจ ใจมันก็ลด มันก็หมดทิฐิฐิมานะ มันยอมจำนนพระองค์ เมื่อยอมจำนนพระองค์ก็เปล่งวาจาว่า “สมณะหยุดๆ” พระองค์ทรงเหลียวพระพักตร์มา “สมณะหยุดแล้ว ท่านไม่หยุด” เนะคำว่า หยุดอันนี้นะ ถูกตั้งแต่ตันจนเป็นพระอรหันต์ คำว่าหยุดอย่างนี้แหละ คำเดียวเท่านั้นแหละ หยุด ถูกทางสมณะตั้งแต่ตันจนพระอรหันต์ เพราะฉะนั้นตัวศาสนาแท้ๆ เซียว ไอ้คำว่า หยุด อันนี้แหละ เพราะฉะนั้นต้องเอาใจหยุดศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หยุดทีเดียว นั่นแหละหยุดนั่นแหละถูกเป้าหมายใจดำ ถูกโอวาทของพระบรมศาสดา ถ้าไม่หยุดละก็จะปฏิบัติศาสนาไปสัก ๔๐-๕๐ ปี ก็ช่าง ที่สุดจะมีอายุสัก ๑๐๐ กว่า ๑๒๐-๑๓๐ ปฏิบัติไปสัก ๑๐๐ ปี ถ้าใจหยุดไม่ได้ หยุดเข้าสิบเข้าศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ไม่ได้ ไม่ถูกศาสนาสักที ต่อเมื่อใดหยุดได้ละก็ถูกศาสนาทีเดียว ถูกพระโอษฐ์ของพระศาสดาทีเดียว ให้จำให้แม่นนะเนี่ยเนะ เพราะเราที่ปฏิบัติมาแล้ว นี่มันยังไม่ถูกนะ เขาร้องรอยศาสนามันยังไม่ถูก วันนี้ละจะเขาร้องรอยพระศาสนา จะเรียนสมณะ จะทำใจให้หยุดละ จะเข้าช่องนั้น วิธีทำใจหยุดดังแสดงแล้วนั้นเนะ ถ้าหยุด แล้วละก็ตั้งแต่ตันจนพระอรหันต์ทีเดียว นี่แหละทางไปของพระพุทธศาสนา

อังคุลิมาลโจร เมื่อหยุดพระองค์ก็ทรงแก้ไข แสดงธรรมะ อังคุลิมาลโจรก็ได้ สำเร็จมรรคผล พระองค์ก็นำเอามา บวชชะทีเดียว นำเอามาไว้ในวิหารเชตวัน เวลาเข้าพระเจ้าปเสนทิโกศลกริษาท้าวไปพัก ยกทัพไปใกล้วิหารเชตวัน พักอยู่ข้างนอก วิหาร ตัวเข้าไปในวิหาร ไปทูลถามพระบรมศาสดา ไปเฝ้าพระบรมศาสดาว่า “ข้าพระพุทธเจ้าจะต้องอำลา ไปปราบอังคุลิมาลโจร” ไปทูลพระบรมศาสดา พระบรมศาสดาเรียกอังคุลิมาลโจรมา บวชเสียแล้ว ให้ออกมา พอออกมา ก็ “นี่หรือ? พระองค์

จะทรงไปปราบอังคฺสิมมาโลจฺรคนนี้ไซ้ไหม” พระเจ้าปเสนทิโกศลพอเห็นเข้าแล้ว หัวเราะ กากติปิกเขียว “นี่แหละพระพุทฺธเจ้าข้า” ติปิกขอบอกขอบใจ ไม่ต้องไปปราบ พระองค์ ปราบมาเสียแล้ว ทำไม? ก็กลัวชีวิตอยู่เหมือนกัน เหตุนั้น นี่เป็นนัยที่พระองค์รับสั่งให้ นัยคำเดียวตั้งแต่ต้นจนพระอรหันต์เขียวนะ จำไว้ให้มันนะ ไม่ใช่คำลอยๆ คำมีหลักฐาน อย่างนี้ จำไว้ให้แม่นนะ เอาต่อแต่นี้ก็ ส่งเครื่องบูชาให้เขานำไปจุด จุดแล้วจะได้บูชา กันต่อไป ฉันจะสอนให้บูชาต่อไปนะ

ในอันดับต่อไปนี้ไป ให้ท่านทั้งหลายฟังตั้งใจ จดรูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย เมื่อเสร็จแล้วจะได้บูชากันไป จะสอนให้ว่า ท่านทั้งหลายจงว่าตามดังนี้

ยะมะหัง สัมมาสัมพุทฺธัง, ภาคะวันตัง สระณัง คะโต(ชาย), คะตา(หญิง)
อิมินา สักกาเรนะ, ตัง ภาคะวันตัง อะภิปูชะยามิ
ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ,
ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึ่ง, กำจัดทุกข์ได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สะวากขาตัง, ภาคะวะตา รัมมัง สาระณัง คะโต(ชาย), คะตา(หญิง)
อิมินา สักกาเรนะ, ตัง รัมมัง อะภิปูชะยามิ
ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระธรรม, อันพระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสดีแล้ว,
ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึ่ง, กำจัดภัยได้จริง, ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สุปะฏิปันนัง, สังฆัง สาระณัง คะโต (ชาย), คะตา (หญิง)
อิมินา สักกาเรนะ, ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ
ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้, ซึ่งพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติดี,
ซึ่งข้าพเจ้าถึง, ว่าเป็นที่พึ่ง, กำจัดโรคได้จริง, ด้วยสักการะนี้

อะระหัง สัมมาสัมพุทฺโธ ภาคะวา, พุทฺธัง ภาคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ)
สวากขาโต ภาคะวะตา รัมโม, รัมมัง นะมัสสามิ (กราบ)
สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สวากะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ (กราบ)

บูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เสร็จแล้ว ต่อแต่นี้ไปตั้งใจให้แน่วแน่ ขอขมาโทษงดโทษต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่เราได้ พลาดพลั้งลงไปแล้วด้วยกาย วาจา ใจ ตั้งแต่เด็กเล็กยังไม่รู้จักเดียงสา มาจนกระทั่ง ถึงบัดนี้ ขอขมาโทษงดโทษแล้ว กาย วาจา ใจของเราจะได้เป็นของบริสุทธิ์ สมควร เป็นภาชนะรับรองพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในอดีต ปัจจุบัน อนาคตสืบต่อไป

ก่อนที่จะขอขมาโทษงดโทษพระรัตนตรัย ฟังนอบน้อมพระรัตนตรัยด้วยปณาม คาถา คือ นะโม ๓ หน หน้าที่ ๑ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในอดีต นะโมหน้าที่ ๒ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในปัจจุบัน นะโมหน้าที่ ๓ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในอนาคต ทั้งหมดด้วยกันต่างคนต่างว่า นะโม ดังๆ พร้อมกัน ๓ หน นะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ๓ (หน)

อุกาสะ, อัจจะโย โน ภันเต, อัจฉิกะมา, ยะธา พาละ, ยะธา มุพเพ, ยะธา อะกุสะเล, เย มะยัง ภะรัมหา, เอวัง ภันเต มะยัง, อัจจะโย โน, ปะฐักคัณหะละ, อายะติง สังวะโรยยามิ

ข้าพระพุทธเจ้าขอวโรกาส, ได้พลั้งพลาดด้วย กาย วาจา ใจ, ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์, เพียงไรแต่ข้าพระพุทธเจ้า, เป็นคนพาลคนหลง, อุกุศลเข้าสิงจิต, ให้กระทำความผิด, ต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์, ขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์, จงดความผิดทั้งหลายเหล่านั้น, แก่ข้าพระพุทธเจ้า, จำเดิมแต่วันนี้เป็นต้นไป, ข้าพระพุทธเจ้าจักขอสำรวมระวัง, ซึ่งกายวาจาใจ, สืบต่อไปในเบื้องหน้า

กาย วาจา ใจของเราเป็นของบริสุทธิ์ ต่อแต่นี้ จะได้อาราธนาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในอดีต ปัจจุบัน อนาคต เข้าสิงสถิตย์ในกาย วาจา จิตสืบต่อไปนะ

อุกาสะ, ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา, สมเด็จพระพุทธเจ้า,
ที่ได้ตรัสรู้ล่วงไปแล้ว, ในอดีตกาลมากกว่าเมล็ดทรายในท้องพระมหาสมุทรทั้ง ๔,
และสมเด็จพระพุทธเจ้า, อันจักได้ตรัสรู้, ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า,
และสมเด็จพระพุทธเจ้า, ที่ได้ตรัสรู้, ในปัจจุบันนี้,
ขอจงมาบังเกิด, ในจักขุทวาร โสตทวาร, ฆานทวาร ชิวหาทวาร,
กายทวาร มโนทวาร, แห่งข้าพระพุทธเจ้า, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

อุกาสะ, ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา, พระนพโลกุตรธรรมเจ้า, ๙ ประการ,
ในอดีตกาลล่วงลับไปแล้ว, จะนับจะประมาณมิได้,
และพระนพโลกุตรธรรมเจ้า, ๙ ประการ, ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า,
และพระนพโลกุตรธรรมเจ้า, ๙ ประการ, ในปัจจุบันนี้,
ขอจงมาบังเกิด, ในจักขุทวาร โสตทวาร, ฆานทวาร ชิวหาทวาร,
กายทวาร มโนทวาร, แห่งข้าพระพุทธเจ้า, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

อุกาสะ, ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา, พระอริยสงฆ์กับสมมติสงฆ์,
ในอดีตกาลล่วงลับไปแล้ว, จะนับจะประมาณมิได้,
และพระอริยสงฆ์กับสมมติสงฆ์, ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า,
และพระอริยสงฆ์กับสมมติสงฆ์, ในปัจจุบันนี้,
ขอจงมาบังเกิด, ในจักขุทวาร โสตทวาร, ฆานทวาร ชิวหาทวาร,
กายทวาร มโนทวาร, แห่งข้าพระพุทธเจ้า, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

ขอเดชคุณพระพุทธเจ้า, คุณพระธรรมเจ้า, คุณพระสงฆ์เจ้า,
(ท่านผู้หญิงว่าคุณครูบาอาจารย์นะ) คุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์, คุณมารดาบิดา,
คุณทานบารมี ศีลบารมี, เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี, วิริยบารมี ขันติบารมี,
สังขบารมี อธิษฐานบารมี, เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี,
ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมา, แต่ร้อยชาติพันชาติ, หมื่นชาติแสนชาติก็ดี,
ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมา, ตั้งแต่เล็กแต่น้อย, ระลึกได้ก็ดี มิระลึกได้ก็ดี,
ขอบุญบารมีทั้งหลายเหล่านั้น, จงมาช่วยประคับประคองข้าพเจ้า,
ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จมรรคและผล, ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด, นิพพานะปัจจะโย โหตุฯ

เห็น	ใด ฏ มาตรแม่น	ธรรมกาย
จำ	สนทนमितหมาย	มันแท้
คิด	ทำเกิดหญิงชาย	ชูช่วย ตนแฮ
รู้	ยังเบญจขันธ์แท้	แต่ล้วนอนิจจัง

รวมพระธรรมเทศนา พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)